

kunde foretages rimelige Fradrag i den skattepligtige Indtægt for Familier med et lavere Børnetal? Jeg indrømmer, der er noget irrationelt i de Fradrag, som finde Sted ved Statsskatten, hvor der drages lige meget fra for det første og andet Barn og for det syvende og ottende Barn. Jeg tror, man maa ind paa Tanken om en Art stigende Skala for Fradragene for Familiernes Børn, saa at der f. Eks. kunde fradrages — jeg griber Tallene i Flugten — 50 Kr. for det første, 60 for det andet, 75 for det tredje og 100 Kr. for det fjerde Barn, eller hvilken Stigning man nu vilde ind paa. En saadan Progression er ikke ukendt i moderne Skattelovgivning. Ved Paaligningen af den preussiske Indkomstskat finder der saaledes forholdsvis større Fradrag og Lempelser Sted for Familier med 3—4 Børn end for Familier med 1—2 Børn og atter forholdsvis større for Familier med 5—6 Børn og flere end for Familier, der kun have 3—4 Børn. Lignende Principper anvendes for Indkomstskatten i Sachsen og Württemberg og vistnok flere andre tyske Stater.

Heller ikke forekommer det mig helt rigtigt at anvende den skarpe Grænse af 1,500 Kr., nedenfor hvilken Børnefradragene maa finde Sted, medens de ikke kunne finde Sted over den Grænse. Hvis man tager to børnerige Familier med 6—7 Børn hver, den ene med en Aarsindtægt paa lidt over 1,500 Kr., den anden med en Aarsindtægt paa lidt under 1,500 Kr., vil der her fremkomme et pludseligt Spring, som kan synes ubilligt for den Familie, som kun har lidt mere i Indtægt end den anden, men kommertil at svare uforholdsmæssigt meget mere i Skat. Ogsaa her finder man i den preussiske Lov om Indkomstskat en Antydning i Rétning af at naa lempelige Overgange. I Preussen ere, om jeg ikke tager fejl, Børnefradragene forholdsvis større for Familier med under 3,000 M. end for Familier med 3—6,000 M. og bortfalde først helt, naar man kommer op over de 6,000 M. Men, som sagt, Princippet i denne Bestemmelse om Skattelettelse for de børnerige Familier finder jeg fuldtud anerkendelsesværdigt, det forekommer mig kun, det kunde udarbejdes og forbedres lidt videre.

Medens jeg er ved § 7, vil jeg benytte Lejligheden til at berøre den saa meget omtalte Sætning: „dog ingen Sinde saaledes, at Skatteydelsen helt bortfalder.“ Det er en Bestemmelse, om hvilken man vistnok uden Overdrivelse kan sige, at det i mange Kommuner kun er saa som saa med dens Haandhævelse. Jeg er bleven gjort op-

mærksom paa et Tilfælde, som jeg finder ret graverende, og som jeg her vil tillade mig at fremdrage. Det gælder Frederiksberg Kommune, hvor man, efter hvad der er blevet mig meddelt, stadig væk ganske roligt sætter sig ud over Bestemmelsen. Uagtet den hidtil gældende Skattevedtægt indeholder en Bestemmelse om, at Indtægter under 700 Kr. beskattes efter 100 Kr., skal Skatteraadet stedse have praktiseret Vedtægten saaledes, at Indtægter under 700 Kr. overhovedet ikke beskattedes, idet de efter Skatteraadets Opfattelse ikke have den Egenskab, Skatteraadet benævner som „Skatteevne“, og kun efter udtrykkeligt Forlangende ere saadanne Folk blevne optagne paa Skattelisterne, ingen Sinde efter Skatteraadets Initiativ. Det er en Praksis, som synes mig at være i Strid ikke blot med selve Løven af 1903, men ogsaa med det ministerielle Cirkulære af 15. December 1908 og tilmed synes mig at være i Strid med gentagne Skrivelser fra Ministeriet angaaende netop det frederiksbergske Skatte-spørgsmaal, gentagne Skrivelser, hvoraf den sidste er dateret den 27. Juni 1910 og udtaler, at Skatteraadets Bestemmelser om at blive staaende ved 700 Kr. som Grænse for Skatteligningen „maa anses som stridende mod den af Ministeriet under 15. d. M. stadfæstede Skattevedtægt for Frederiksberg Kommune“. Men trods dette synes det, som om Skatteraadet vedblivende agter at opretholde sin hidtidige Praksis under Henvisning til, at der endnu ikke er indløbet noget Svar paa en Skrivelse til Ministeriet af 19. August, hvori det gør Rede for sin Stilling. Jeg vil benytte Lejligheden til at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han finder en saadan Fremgangsmaade lovmedholdelig og forsvarlig.

Mellem Ændringerne i § 7 og i § 10 er der tilsyneladende ingen organisk Sammenhæng. De angaa helt forskellige Forhold. Ændringerne i § 7 gaa ud paa at give de kommunale Myndigheder friere Hænder ved Skattepaaligningen, saa de navnlig kunne tage noget mere lempeligt paa de smaa Skatteydere, en Tendens, som naturligvis fra socialdemokratisk Side møder den fuldeste Sympati, og som vi gerne ville være med til at føre saa vidt som muligt, Ændringerne i § 10 derimod sigte til at forøge den Indtægt, som tilflyder Kommunerne fra Erhvervsbeskatningen, ved at udvide Rammerne for denne særlige Beskatningsform. Ogsaa det er i og for sig en Bestræbelse, hvis Berettigelse fra vor Side anerkendes. Jeg er ingenlunde blind for, at der kan være Tilfælde, hvor Skatten til Erhvervskommu-